

Jag Nelson – hund

Hej, jag heter Nelson och är hund här hos HusseochMatte. Jag är av rasen Wheaten Terrier amerikansk typ, tack. Jag föddes på en Kennel i Vellinge i februari 2007 och fick då namnet Softstars Cognac, eftersom jag tillhörde C-kullen på 6 syskon. Här hos HusseochMatte trivs jag som fisken i vattnet.

Jag kom till HusseochMatte i mars 2007. Då bodde Husse och Matte i Malmö i ett hus i Kvarnby Malmö. Jag fick tidigt springa omkring i deras trädgård och rota runt i rabatterna. Många stannade utanför grinden för att hälsa på mig och ge mig en klapp. Jag är glad i alla människor för de jag känner är glada i mig.

I juli flyttade HusseochMatte till Roslagen. Där var det också fint och inget staket runt tomten. Jag kunde springa in i skogen och snosa på härliga dofter. Ibland skojade jag med HusseochMatte och låtsades inte höra när de ville jag skulle komma in. Då kom Husse ut och vislade och lyste med en stark ficklampa upp i skogen. Då var det nog bäst att lubba hem.

Det fanns många hundkompisar i Roslagen och jag hade ett stort fält i närheten som jag brukade leka med Morris, Saga, Sigge och Tessan.

En dag så sprang jag runt och skulle hoppa över en liten förtorkad bäck. Jag landade så olyckligt att jag ”bröt” svansen. Min stolthet till svans såg helt stukad ut, så HusseochMatte fick åka till djursjukhuset och undersöka mig. Jag fick ett stödbandage och lite smärtstillande medel, så skulle det rätta till sig självt. Jag är väldigt stolt över min svans. Den går i en fin böj framåt och visar att jag är glad och trivs med livet.

HusseochMatte gick ofta på promenad med mig. Ibland ner till badviken. Där fick jag bada och dricka och springa runt. HusseochMatte ville nog att jag skulle simma runt lite, men jag gillar inte att simma. Det räcker med att gå ut till bringan. Det är ju ändå om nosen och tassarna jag svettas.

Naturen i Roslagen är/var fin. Det var fält, skog, hagar och vatten. Jobbiga backar också.

Ibland hände det att HusseochMatte for tillbaka till Malmö. Under bilresan fick jag ligga i bilskuffen. Jag hade lite svårt att koppla av, för det väsnades så. Därför var jag helt slut när vi var framme.

Så ledsnade HusseochMatte på att ha hus och vi flyttade till Kallhäll till en lägenhet. Här fick jag nästan ett eget rum, som HusseochMatte kallade för Blå rummet. Kanske så, för att den sköna bäddsoffan där, var blå. Här var också fint, med skog och vatten och väldigt många kompisar. Speciellt kul var det när Husse kastade en pinne och bad mig springa efter den. Jag var nog lite pinn-tokig som man säger.

En dag lekte jag med Sixten och då kom en tredje hund fram och störde. Det gillad jag inte, så det blev bråk. Jag hade kort stubin, sas det. Det blev ett jäkla bråk och den andre knäckte ena framtassen på mig. Husse fick bära mig hem och åka till sjukhuset. Där blev jag röntgad och det var spräckt ben. Inget att göra, bara vila. Antingen skulle jag bli lite halt eller så skulle det gå den rätta vägen.

Nu har det gått ett par år, ja närmare 9 sen jag kom till världen. Vi trivs jättebra med varandra HusseochMatte och jag. Vi är "lika gamla" han och jag om man räknar om till hundår. Ibland får jag min favoritleksak en gummigris som säger nöff när man biter på den. Mitt rekord i att bita sönder den är runt en minut. Då hör jag kommentarer från Husse att: "det är tacksamt att köpa mig leksaker". Det är speciellt kul och skönt att lägga sig i HusseochMattes "kalla"säng innan de lägger sig och riktigt mysa och fläka ut sig. Mindre roligt då de kommer och jag inte får ha hela sängen för mig själv längre. Men oftast blir det för varmt och då lägger jag mig vid fönsterelementet där det kommer in frisk luft. För värme och helsvarta hundar, det tål jag minst av allt.

Jag var på hunddagis i två veckor medans HusseochMatte var på semester. Där kände jag att jag började få så stor och spänd mage. HusseochMatte tog mig till sjukhuset lite senare och då skulle man ultraljuda min buk, för att se vad det kunde vara. Att det var något fel, det kände jag ju, men jag hade inte ont och glömde ibland bort det.

HusseochMatte pratade med veterinären och var inte så glada som de brukade vara.

Jag hade vätska i buken och något annat som inte kunde bli bra. Jag började också känna mer och mer att det inte stod rätt till. Inte ens kyckling smakade längre. Jag ville bara vara ensam.

Några veckor senare den 11 december tog HusseochMatte mig till sjukhuset igen. Där fick jag lugnande medel. HusseochMatte var hos mig och vi kramades och det var riktigt stämningsfullt. Så jag somnade så gott och.....

Nelson, vi saknar dig så ofantligt. Vi är helt förkrossade. Varför skulle just du drabbas av allt detta. Vi vet inte till oss hur vi ska gå vidare. Vi hör dina tassar komma på trägolvet när vi ska kvällsfika. Vi saknar alla trevliga promenader i ur och skur. Varför, varför? Vi ser dig stå i sovrumsdörren med kopplet och vänta på promenad. Vi vet ännu inte hur vi kom hem den 11 december. Hela vägen framför bilen flöt av våra tårar och halsen gjorde så ont.

Du var en trogen vän, som alltid var glad, som gladskällde och fnyste speciellt när man hade varit borta, kort eller länge. Så fort vi visade kopplet, så hoppade du av glädje.

Den sorg vi känner är det värsta vi har varit med om. Inte förrän nu vet vi med säkerhet att: det bästa hos människan är hunden. Men någon ny Nelson finns inte och kommer inte att finnas. Vi kommer aldrig att glömma dig. Vi har dig i våra hjärtan i all vår tid.

Farväl kompis Nelson och ha de bra. Tosca saknar dig också

Eftertext

Först nu ett halvår efter Nelsons bortgång har vi kunnat prata om för andra hur vi kände då. Det är först nu som Nelsons alla leksaker fått annan plats. Sist togs matskålen bort, den skål som möjliggjorde att Nelson levde. Först nu kan vi tala om hans liv med oss som det mest fina. Vi känner inte längre någon skuld i det som hände Nelson, vi är övertygade om att Nelson inte behövde ha ont, när nu utgången var oåterkallelig.